

2023. február 13. hétfő

Zsolt 92,11-16 : *Fejem fölemeltem, mint a bivaly szarvát, és fölkentél színtiszta olajjal. Szemem letekint ellenségeimre, fülem hallja a gonoszokat. Az igaz virul, mint a pálma, fölfelé nő, mint a Libanon cédrusa. Az Úr házában vannak elültetve, Istenünk csarnokában virágoznak. Még öregkorukban is gyümölcsöt teremnek, tele vannak nedvvel és étellel, hogy hirdessék: „Az Úr igazságos ő az én sziklám, igazságtalanság nincsen benne!”*

Fil 1, 18-26: *De mit számít?! Mindenképpen – akár hátsó szándékkal, akár őszintén – Krisztust hirdetik, és én örülök ennek.*

Sőt a jövőben is örülni fogok, mert tudom, hogy mindez üdvösségemre válik könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével által várakozásom és reményem szerint, azaz hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem bátorságom töretlen marad, és mint mindenkor, úgy most is megdicsőül testemben Krisztus, akár életben maradok, akár meghalok.

Számomra ugyanis az élet Krisztus, és meghalni nyereség. Ha azonban az életben maradás eredményes munkát jelent számomra, akkor nem tudom, melyiket válasszam. Szorongat ez a kettő: vágyom rá, hogy elköltözzek és Krisztussal legyek, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak. Erről meggyőződve tudom, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal hitben való növekedésetekre és örömtökre; hogy amikor ismét eljövök hozzátok, még inkább eltöltsön benneteket a Krisztus Jézusban való büszkeség miattam.

Igehirdetés:

Pál nagyon fura fazon, igazából nehéz követni. Most mit akar? Dicsekszik? Flexel azzal, hogy őneki mindegy hogy él-e vagy meghal-e? Már hogy lenne mindegy? Teszek egy kísérletet arra, hogy közelebb hozzam magunkhoz Pál kijelentéseit.

Pál az ötvenes évei közepe felé jár ekkor, körülbelül 10 évvel vagyunk még a halála előtt. Fogságban van, ami nagyon nehéz neki, hiszen a terveit keresztezi. Ez a harmadik térítő útja, rengeteg találkozás, rengeteg induló közösség van már mögötte és hihetetlen tervek előtte. El akar jutni Hispániáig, rengeteg terve, rengeteg dolga volna, és most vesztegel. Nagyon erős frusztrációt él meg, nem csoda, hogy a halál gondolata is megjelenik a fejében. Isten azonban segít neki, feltárja, hogy nem ez a végső állapot, szükség van még Pál szolgálatára. De van itt még valami, ami nekem sokkal fontosabb. Azt hiszem mindannyiunknak nehéz, amikor céltalannak élünk meg egy időszakot. Még nehezebb, ha azt éljük meg, hogy az egész életünk céltalan. **Ha azonban az életben maradás eredményes munkát jelent számomra** Pál itt az élete értékét annak eredményességében méri – ha eredményes, akkor érdemes élni, ha nem, akkor jobb meghalni. Pál itt még a hit Chuck Norris-a: ha kell élek, hogy nektek jó legyen, de csak miattatok. Élete vége felé Pál már másképpen lát: **Ezt is emiatt szenvedem, de nem szégyenkezem, mert tudom, kinek hittem, s biztos vagyok abban, hogy ő meg tudja őrizni rábízott kincsemet addig a napig.** Mondja az utolsó fogsága alatt írt legutolsó levelében Timóteusnak. Olvassátok el ezt a levelet, 4 rövid fejezet: Pál kifejezi az érzéseit: a csalódottságát és leginkább azt, hogy szüksége van a testvéreire: Lukácsra, Márkra, Timótesra: már nem one man band, már nem Chucknorris. Törékeny és szeretetre vágyó, mélyen emberi. Már nem a teljesítményével méri magát, már nem csak másnak van szüksége rá, hanem neki is másokra.

Miért értékes az életünk? Azokért a dolgokért, amiket megteszünk? Azért, amit elérünk, vagy azért, amire képesek vagyunk? Nem felejttem el azt a pillanatot, amikor az egyetemen etika órán valaki megkérdezte a tanárunkat: és azok, akikről tudjuk, hogy súlyos fogyatékkal születnek majd meg, nekik nem lenne jobb, ha meg sem születnének? Egy 40-50 közötti

görögkatolikus pap volt a tanárunk, nem kezdett el vitatkozni, csak ennyit mondott: van egy lányom, 17 éves, egész életében ágyhoz kötöten élt, beszélni nem tud, nemsokára meg fog halni. Tud viszont szeretni és tud szeretetet elfogadni, tud örülni az életnek. Miért lenne az ő élete kevésbé értékes?